

MARKÓ BÉLA

Hideg fény

Hideg neongömb fölöttem a nap.
 Világít, de nem forrósítja fel a kertet.
 Mostanában, amikor villanyégőt
 vásárolunk, hosszan válogatjuk,
 hogy milyent vegyünk. Nem csak
 az erősségéről van szó, bár azt is
 aggályosan megnézzük, hiszen
 nem mindenhova kell százás,
 van úgy, hogy elég a hatvanas, sőt,
 esetleg a negyvenes is. De Anna
 például nem szereti a hideg fényt,
 és bevallom, míg régebb egyáltalán
 nem figyeltem, hogy hideg-e
 vagy meleg, az utóbbi időben
 csakis meleg fényű villanyégőket
 használunk. Persze ez csupán
 illúzió. Úgy értem, hogy a sárgás
 fény melegít, de csak képzeletben.
 Mert egyébként színekről van szó,
 semmi másról. A fehér fény pedig
 talán a havas tájat juttatja eszünkbe,
 és megborzongunk, miközben egy
 szál ingben vagy blúzban járkálunk
 a jól fűtött szobában. Nem tudom,
 be kell-e csapnunk magunkat.
 Most is éppen téli fény van odakint.
 Beragyogja a reggeli deres füvet.
 Szikrázik tőle a hófehér házfal.
 Csak láthassam a várakozó
 fákat, madarakat, embereket!
 Csak világíts nekem, téli fény! Van
 még annyi erőm, hogy elképzeljem,
 amint a lassan szétáradó forróság
 feltámasztja fagyott hazámat.

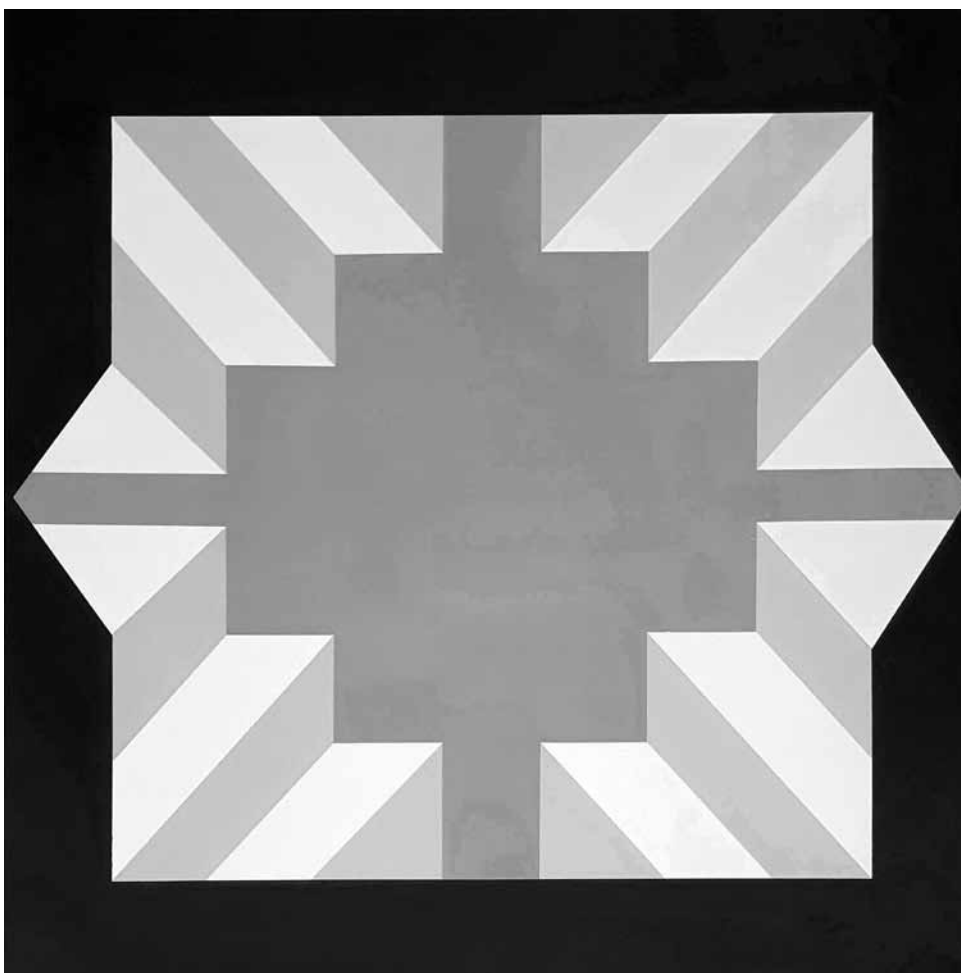
Túlélők

Ismét itt vannak a varjak. Bevallom,
 örülök nekik. Nem hittem volna, hogy
 hiába üldözték el őket az épülő lakótelep
 közeléből, úgymint erőre kapnak megint,
 és talán többen is lesznek, mint eddig.
 Reggel hét óra körül érkeznek a házunk
 fölé, mint egy rikácsoló fekete felleg.
 Látszólag összevissza, külön-külön
 röpködnek, mégis egyetlenegy közös
 akarat mozgatja ilyenkor mindegyiket,

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

le sem szállnak, szét sem szakadnak,
mintha ezernyi varjú szemével nézné
valaki, hogy mi van odalent, és közben
pontosan rögzíti a pillanatnyi helyzetet.
Egy félóra múlva már sehol sincsenek.
Később visszatérnek kisebb csapatokban
vagy magányosan. Néha széttört dióhéj
hever az udvar kövén. Pedig a közelben
nincsen diófa. Úgy látszik, megfelelő
ez a hely. Ez is. De néha gurul a szélben
erre-arra egy egész dió is. Felvesszük,
letöröljük, szétroppantjuk, megesszük.
A varjak dióját. Vagy egy ismeretlen
diófáét. Vagy az Istenét. Az ördögét.
A miénket. Ez már csupán értelmezési
kérdés. Hogy üzenet legyen belőle.
Ide-oda járunk az emberré válás útján
mi is, a túlélő varjak is. Megpróbál
mondani nekem valamit egy sötét felhő,
a végén már kiabál. De nem értem.

GNANDT JÁNOS, „Kupola”, 2020